

Varðar skulu vera álítandi vegvísarar í lendi, har tað kann vera trupult at finna orsakað av vánaligum sýni ella ringum veðri.

Hesar treytir eru framvegis galdandi, og kanska enn tá í størri mun í dag enn fyrr í tíðini, nú nógv gongufólk ikki eru eins staðkend, og vanligt var.

Staðseting: Er talan um nýggjan varða, er týðningarmikið, at hann fær best hóskandi staðseting, so hann er sjónligur í lendum, og at hann hevur samband við hinar varðarnar á leiðini, so hann virkar væl sum leiðvísari. Eitt gott útgangsstøði er at kanna gomlu topografisku kortini á kortal.fo, har stórir partur av gomlu varðunum er teknaður inn.

Tilfar: Tá ið staðsetingin er funnin, er næsta stig at finna hóskandi undirlag, sum kann bera ein varða. Ein varði kann lættliga viga meiri enn eitt tons (ein kubikkmetur av basalti vigar gott 1,7 t.). Tí er týðningarmikið, at varðin verður laðaður á fast og støðugt undirlendi. Hella ella ein stórir steinur kann vera partur av sjálvum varðanum. Undirlagið skal bara ikki vera mold ella annað leyst tilfar, sum kann avlagast ella skola burtur.

Um tað ikki ber til at finna hóskandi grót á staðnum, má tað fáast til vega aðrastaðni frá. Tøkt tilfar eigur tó ongantíð at stýra staðsetingini.

Tað er neyðugt at umhugsa frá byrjan, hvussu stórir varðin skal vera. Tað er eitt gott hugskot at gera eina meting um, hvussu nógv tilfar skal brúkast og hvussu nógv arbeiði liggur í at fáa tilfar til vega og at laða varðan.

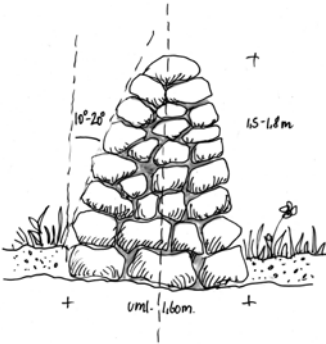
Stødd og skap: Ein varði er ikki bara ein grótrúgva, men ein laðing ella eitt verk, ið kann standa í fleiri ættarlið. Nógv gongufólk síggja varðan, og ein serlig virðing er knýtt at varðanum og søguliga týðninginum, teir hava havt. Tí er neyðugt at brúka sum leiðreglu, at varðin skal taka seg væl út og verða so vakur, sum til ber.

Tað er rættiliga ymiskt, hvussu varðar ymsastaðni í Føroyum síggja út. Eisini kunnu varðar verða ymiskir í stødd og skapi á eini farleið. Til dømis er vanligt at laða ein stóran, vakran varða á serliga sjónligum stöðum, sum t.d. á einum skarði. Mælt verður til at leggja seg eftir at laða varðarnar, so teir í sniði og útsjón "tosa" við hinar varðarnar í økinum.

*Gomlu varðagøturnar hava vanligu nóg mikið
av varðum, og arbeiðið snýr seg tí ofta um at
endurbyggja ella umvæla niðurfalnar varðar*

ARBEIÐSTILGONGD

At laða ein varða snýr seg í grundini um at leggja stein oman á stein í alsamt minni sirklar, so tú færst ein keyluskaptan varða í ætlaðu hæddini.

Útryðjan á varðanum verður lagað í "smig" so varðin verður skáksneiddur móti miðjuni.

Steinarnir skulu leggjast, so teir "læsa" hvør annan, t.e. at hvør steinur hevur samband við fleiri steinar, ið liggja undir, so teir til samans skapa eina stúttu og samanhangandi laðing.

Sum arbeiðið líður, ber til at skoða varðan úr frástøðu við jøvnum millumbilum, so ein tryggjar sær, at varðin verður væl bygdu og vakur á at líta.

Undirlag: Tað er avgerandi, at grundin undir varðanum er støðug og trygg. Leyst tilfar verður grivið undan og verður lagt til viks, so tað fellur inn í lendið aðrastaðni.

Grundarsteinarnir undir varðanum, t.e. niðastu steinarnir, skulu helst vera so stórir sum til ber, og teir skulu hava gott samband við undirlagið.

"Veggirnir" á varðanum: Steinarnir í varðanum kunnu vera ymiskir til støddar og í skapi, men í miðal eiga teir ikki at vera ov smáir. Steinarnir skulu helst hava samband við hinar steinarnar, ið liggja rundanum. Einstakir stórri steinar kunnu eisini hava samband við kjarnuna av varðanum, so hann verður stúttari. Nýt ikki kílar í varðabyggingini (t.e. smærri steinar til at stuðla stórru steinunum í varðanum). Teir falla sum frá líður úr varðanum, og tá fer stabiliteturin, og varðin kann falla saman.

Kjarnan: Samstundis sum varðin verður laðaður (t.e. veggirnir), verður grót eisini lagt inn í miðjuna á varðanum. Nýt ongantíð mold ella bøkkar til ifyllu. Kjarnan í varðanum hevur týðning fyri styrkina og er við til at halda hinum steinunum upp á pláss. Sum ifyllu til kjarnuna ber til at brúka steinar av ymiskari stødd og skapi.